

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (fellebbezési tanács)
2011. november 29.

T-10/11. P. sz. ügy

Gerhard Birkhoff
kontra
Európai Bizottság

„Fellebbezés — Közzszolgálat — Tisztviselők — Családi támogatások — Eltartott gyermek után járó támogatás — A gyermek olyan fogyatékosága, amely akadályozza őt abban, hogy gondoskodjon magáról — A támogatás folyósítása meghosszabbításának megtagadása”

Tárgy: Az Európai Unió Közzszolgálati Törvényszéke (második tanács) F-60/09. sz., Birkhoff kontra Bizottság ügyben 2010. október 27-én hozott ítélete ellen benyújtott és annak hatályon kívül helyezése iránti fellebbezés.

Határozat: A Törvényszék hatályon kívül helyezi az Európai Unió Közzszolgálati Törvényszéke (második tanács) F-60/09. sz., Birkhoff kontra Bizottság ügyben hozott ítéletét. A Törvényszék visszautalja az ügyet a Közzszolgálati Törvényszék elé. A Törvényszék jelenleg nem határoz a költségekről.

Összefoglaló

*1. Tisztviselők — Díjazás — Családi támogatások — Eltartott gyermek után járó támogatás — Az életkortól független meghosszabbításhoz való jog olyan esetben, ha a gyermek nem képes gondoskodni magáról
(Személyzeti szabályzat, VII. melléklet, 2. cikk, (5) bekezdés)*

*2. Tisztviselők — Díjazás — Családi támogatások — Eltartott gyermek után járó támogatás — Az életkortól független meghosszabbításhoz való jog olyan esetben, ha a gyermek nem képes gondoskodni magáról
(Személyzeti szabályzat, VII. melléklet, 2. cikk, (5) bekezdés)*

1. A személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikkének (5) bekezdése alapján folyósított, eltartott gyermek után járó támogatás folyósítása kortól függetlenül folytatódik, ha a gyermek súlyos betegsége vagy rokkantsága akadályozza őt abban, hogy gondoskodjon magáról.

Az „önmagáról való gondoskodás” követelményét az eset sajátos körülményeinek fegyelembevételével kell értékelni.

Márpedig azon logikus érvelésnek, amely szociálpolitikai okokból megköveteli, hogy az adott eset összes sajátos jogi és ténybeli körülményét figyelembe kell venni a szóban forgó rendelkezés értelmében vett, a rokkant személy számára az önmagáról való gondoskodáshoz rendelkezésre álló összeg meghatározásához, egyenes folytatása az, hogy a minden adó, illeték és állami levonás után megmaradó nettó jövedelmet kell figyelembe venni, nem pedig a bruttó jövedelmet.

Elsősorban ugyanis kizárólag a nettó jövedelem jeleníti meg mindazt, ami az érintett személy önmagáról való mindennapi gondoskodásához és a szokásos költségek – mint amilyen az élelmezés, ruházkodás, lakhatás, berendezés, háztartás, fűtés stb. – fedezésére rendelkezésre áll.

Másodsorban az egyenlő bánásmód elve tekintetében – amely megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérően, és az eltérő helyzeteket ne kezeljék ugyanúgy, hacsak az ilyen bánásmód objektíven nem igazolható – nem hagyható figyelmen kívül, hogy az a rokkant személy, akinek bruttó jövedelmét különféle igen magas terhek sújtják, és aki így viszonylag alacsony nettó jövedelemmel rendelkezik, eltérő ténybeli helyzetben van azon rokkant személyhez képest, akinek ugyanolyan bruttó jövedelmét jóval alacsonyabb adólevonások terhelik, így viszonylag magasabb jövedelemmel rendelkezik. A fent említett szociálpolitikai célra tekintettel semmi sem igazolja e két eset ugyanolyan módon való kezelését, a bruttó jövedelmek azonosságára hivatkozva, miközben a mindennapi szükségletek kielégítésére ténylegesen rendelkezésre álló jövedelmek jelentősen eltérnek. Márpedig a hatáskörrel rendelkező hatóság köteles minden egyes eset sajátos jogi és ténybeli körülményeit megvizsgálni annak érdekében, hogy meghatározza, az érintett rokkant személy ténylegesen akadályozva van-e abban, hogy gondoskodjon magáról, a személyzeti szabályzat említett rendelkezése értelmében.

Harmadsorban az érintett személy ténylegesen rendelkezésre álló nettó jövedelmének figyelembevétele összhangban van azzal a ténnyel, hogy azon költségeket is le kell vonni a munkabéréből, amelyeket rokkantsága miatt ténylegesen állnia kell.

Végezetül igaz ugyan, hogy a pénzbeli juttatásokra való jogosultságot megalapozó uniós jogi rendelkezéseket szigorúan kell értelmezni, a fenti megfontolásokból kitűnik, hogy kizárólag a súlyosan beteg vagy rokkant gyermek ténylegesen rendelkezésre álló nettó jövedelmét figyelembe vevő értelmezés áll összhangban azon szociálpolitikai célkitűzéssel, amelyet a személyzeti szabályzat VII. melléklete 5. cikkének (2) bekezdése értelmében az ilyen gyermek javára folyósított támogatás követ, amely támogatást akkor folyósítják, ha a gyermek akadályozva van abban, hogy önmagáról gondoskodjon.

(lásd a 28., 34., 37–40. és 50. pontot)

Hivatkozás:

a Bíróság C-303/05. sz. *Advocaten voor de Wereld* ügyben 2007. május 3-án hozott ítéletének (EBHT 2007., I-3633. o.) 56. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; az Elsőfokú Bíróság T-498/93. sz., *Dornonville de la Cour kontra Bizottság* ügyben 1994. november 30-án hozott ítéletének (EBHT-KSZ 1994., I-A-257. o. és II-813. o.) 39. pontja.

2. Az eltartott gyermek után járó támogatás szociálpolitikai célkitűzésnek felel meg, amelyet a gyermek létezéséhez és eltartásának ténylegességéhez kapcsolódó fennálló és bizonyos szükségességből eredő költségek igazolnak, aminek arra kell vezetnie a hatáskörrel rendelkező hatóságot, hogy minden egyes esetben vizsgálja meg, hogy az említett szociálpolitikai célkitűzés megvalósul-e, és az eset összes körülményét figyelembe véve határozza meg, hogy a szóban forgó súlyos betegség vagy rokkantság akadályozza-e a gyermeket abban, hogy gondoskodjon magáról.

E tekintetben az intézmény által a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikke (5) bekezdésének értelmezése céljából valamely objektív szempont meghatározása – bármely legyen is e szempont tartalma – nem mentesíti ezen intézményt azon kötelezettség alól, hogy az eset összes körülményét megvizsgálja.

A rokkant személy helyzete jogi és ténybeli sajátosságainak figyelembevétele céljából e személy munkabéréből le kell vonni mindazon költségeket, amelyeket rokkantsága miatt kell viselnie. Tehát csupán az így csökkentett jövedelmet kell figyelembe venni annak megvizsgálásakor, hogy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 5. cikkének (2) bekezdése értelmében a rokkant személy akadályozva van-e abban, hogy önmagáról gondoskodjon.

A fogyatékos személy érdekében előterjesztett kereset nem öncélú intézkedés, hanem az egyenlő bánásmód biztosítására irányul oly módon, hogy az ilyen kereset csak akkor megengedett, ha az a hasonló helyzetben lévő, fogyatékos nélkül élő személlyel való egyenlő bánásmód megvalósítására irányul. Ilyen esetben az egyenlő bánásmód elve csupán arra kötelezi az adminisztrációt, hogy a kifejezetten az érintett gyermek fogyatékoságából eredő költségeket vegye figyelembe a hasonló helyzetben lévő, fogyatékos nélkül élő személlyel való összehasonlítás során.

Ilyen értelemben a nem csupán a rokkantak, hanem bármely személy által széles körben használt eszközök és szolgáltatások költségeinek részleges levonása sem ténybeli tévedésnek, sem téves jogalkalmazásnak, sem nyilvánvaló értékelési hibának nem minősül.

(lásd a 30., 32., 36., 57., 59. és 60. pontot)

Hivatkozás:

az Elsőfokú Bíróság T-302/01. sz., Birkhoff kontra Bizottság ügyben 2003. október 21-én hozott ítéletének (EBHT-KSZ 2003., I-A-245. o. és II-1185. o.) 39., 40. és 44. pontja.